

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISLIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

PEPELJENJE

Cerkveni pisatelj Tertulian nam pripoveduje, da so grešniki nekdaž delali pokoro v raševini in pepelu. Kakor pri Izraelcih v starem zakonu, je bilo pepeljenje kot simbol notranje spokornosti tudi pri kristjanih že v prvi dobi v navadi. Ker pa je pokori posebno namenjen postni čas, zato so za večje pregrehe nalagali pokoro in spokornike pepelili zlasti v začetku posta. Iz starih cerkvenih določil in iz rimskega pontifikala (obredne knjige) je razvidno, kako se je vršil ta slovesno resnobni in ganljivi obred na pepelnično sredo.

Spokorniki so se zbrali pred cerkvenimi vrati, bos, oblečeni v raševnik. Duhovniki jih spremijo v cerkev in molijo nad njimi spokorne psalme. Škof jih pokropi z blagoslovljeno vodo, posuje s pepelom in jim nadene spokorno obleko; potem jim napove kazen: Kakor je bil Adam izgnan iz

raja, tako bodo oni za svoje grehe iztirani iz cerkve. Klerikom reče, naj odvedo spokornike iz cerkve. Če bodo s postom, molitvijo, miloščino in drugimi dobrimi deli dali Bogu zadoščanje, bodo veliki četrtek zopet sprejeti v krščansko občino.

Iz ponižnosti so se spokornikom pridruževali tudi drugi verniki in se dali pepeliti. Tako se je pobožna navada pepeljenja polagoma udomačila med krščanskim ljudstvom. Splošno za vso cerkev latinskega obreda pa je ukazal pepeljenje papež Urban II. leta 1091 na sinodi v Beneventu.

Kot podoba minljivosti vsega posvetnega spominja pepel človeka na smrt in budi v njem duha spokornosti. Duhovnik pri posipavanju čela s pepelom izgovarja besede: »Spomni se človek, da si prah in da se v prah povrneš.«

vest ti bo rekla, da si storil nekaj pametnega, dobrega, koristnega.

»Casi, ki jih preživljamo so tako težki,« boš ugovarjal in jaz bi se ne smel veseliti, da za trenutek pozabim, da lažje prenašam teže dni.« Smeš se veseliti in zabavati. Ni ga, ki bi mogel braniti. Toda povej mi, kako bi ti sodil o človeku, ki bi hotel lizati vedno samo cukur in nobene druge stvari? Kako sodbo boš izrekel o človeku, ki ga vidiš vsak dan pijanega? Praviš, da se ne zna nič premagovati. Morebiti poznaš človeka, ki vedno in povsod išče prepira, dela zdražbe med sosedi, ki se za vsako malenkost tožari. O njem se boš pritoževal, kako je težek, da ga ni mogoče prenašati, da ni mogoče z njim govoriti in ne z njim skupaj živeti. Zdaj te lahko sodim po tvoji besedi: prav tako ob sodbo zasluži vsak, kdor si ne zna ničesar odreči, kdor se ne zna prav nič premagovati.

Resnost časa nas priganja k temu, da si znamo nekaj odreči. Vi, ki imate dneve svetovne vojske še v dobrem spominu, veste, koliko zaslužene graje je prišlo iz ljudskih ust zoper tiste ljudi, ki so se hoteli na račun vojne podpore doma veseljačiti in potratno živeti, med tem ko so njih sinovi njih bratje in možje stradali, krvaveli in umirali po strelskih jarkih. Danes sicer vojnih viharjev ni, ali kljub temu nam nobena zveza narodov ne more prikriti, da se vedno bolj bliska k novim viharjem, morda še hujšim, morda še strašnejšim. Ali če tudi živimo v miru, pogled na procesije brezposelnih nas more predramiti, da se zavedamo resnosti časa. Na cesti so ti siromaki, ne po lastni krivdi ampak po krivdi brezsrčnega kapitala. Lakoto trpe ti ljudje in njih družine, raztrgani so, morda celo brez lastne strehe. Ko bi bili to dosegli vsled lastne krivde, radi lenobe, radi nerodnosti in nerednosti, radi brezbriznosti in površnosti pri delu, bi jim človek lahko vsaj nekaj očital. Tako pa — siromaki so, pa brez krivde.

Zato je rečeno: »Odreči si vsaj eno zabavo in trošek zanjo daj revežem.« In to predvsem domačim revežem. Pa boš morebiti spet ugovarjal: »Ali jim ne dam? Noben siromak ne gre prazen od moje hiše.« Vse prav. Ali naš nasvet se glasi: »Ne dajaj

ODRECI SI VSAJ ENO ZABAVO

Saj veste, kako se imenuje čas, v katerem živimo. O, predpust, ti čas presneti! Čas, ko vse misli, da mora noreti. Staro in mlado misli, da ne bo zdravo, če se ne iznori, če ne leta od plesa do plesa, od bala do bala, od veselice do veselice. Če jih ne bo zraven, potem mislijo, da se bo gotovo svet podrl, če ne bo še kaj hujšega. Če prosiš pri teh ljudeh za dobre namene, za naročanje časopisov, za verkovne potrebe, bo stalen odgovor: »Ne morem dati, težko damo, kriza je.« Ko pa gre za nekaj hipov, za nekaj ur lastnega uživanja, nepotrebne, brezplodnega in brezkoristnega, po katerem te boli žep in tudi v glavi ni vse v redu; to pa mora biti, za to še ni krize. Če se domov grede ne derem ko zverina, če ne kalim nočnega miru, če morda ne potegnem še noža, potem nisem fant. Če ne plešem do ranega jutra, če ne trgam podplatov, če v zakajenem gostilniškem zraku in v družbah dvomljive vrednosti ne pravljam svojega zdravja in poštenja, nisem dekle. Če svojim branim na take zabave, če ne dam denarja, če mor-

da še sam ne grem zraven, nisem oče. Če ne dovolim, če le malo pokažem, da mi tako norenje ni všeč, nisem mati. In če so take zabave tudi mnogim v Izraelu v padec in nikomur v vstajenje in če bi bil tudi konec teh zabav tak, da bi presunil dušo nekatero matere, ko bo pogledala svojega izgubljenega sina in svojo ponorelo hčer: vse zastonj. Ljudje se predpustom morajo iznoreti, če ne, niso več ljudje...

V to predpustno vrvenje in norenje pa ti doni klic: **Odreči si vsaj eno zabavo in trošek zanjo daj revežem.** Torej vsaj eno. Najmanjše število, ki je sploh mogoče. Najmanjša želja. Naj bo ta beseda kakor klic v gozd, kakor kamen v vodo, za katerim se hitro izgubi vsaka sled?

Že slišam besedo: »Kdo mi bo branil! S svojim denajerm vendar lahko naredim, kar sam hočem. In če ga tudi v vodo pomečem, kdo mi kaj more!« Nihče ti ne brani; samo dober nasvet imaš, samo dobro besedo. In če to uvažuješ, ne bo nič hudega. Za-

samo tega, kar že itak daš po svoji radodarnosti, daj od tega, kar bi zapravil vsaj na eni predpustni veselici.« Ko bi siromaki vsakega okraja prejeli vsaj drobtinico od tega, kar bodo ljudje pri zabavah po nepotrebem proc vrgli, recimo vsaj eno desetino stroškov, kar jih ljudje imajo, bi že precej dobili.

Veste pa, da je skrb za siromake nam od Kristusa naložena. Kristus je sam jedel na zemlji kruh siromakov, zato je imel srce zanje. Kdor sam ni nikdar poskušal, kaj je beda in pomanjkanje, kaj je stradež in lakota, ne more prav čutiti, kakšno gorje je to. Kdor se ni bil bolan, tudi drugim ne verjame, da bi mogli biti bolni. Tako nas uči vsakdanje življenje.

Kristus je imel srce za siromake. Zato je povsod, kjer je hodil, delil dobrote. Zato so se ob njem zbirali ne samo tisti, ki ničesar niso imeli, ampak vsi taki, ki so bili med potrebnimi najbolj potrebni njegove pomoči in moči: žalostni, potrti, nesrečni, bolni, sploh vsi, ki so bili potrebni telesnih in duhovnih dobrot. Ta skrb je od Kristusa prešla na apostole in na Kako vzorno so skrbeli apostoli sami vso Cerkev, do danes in še naprej. In potem, ko se je število vernikov namnožilo, po svojih diakonih za siromake, nam pove sv. Luka, ko pravi, da ravno vsled radodarnosti prvih kristjanov ni bilo ubogega med njimi. Kako lepo se bere v apostolskih poročilih, kakšno žalovanje je nastalo v Jopi, ko je samo umrla blaga Tabita, polna dobrih del in radodarnih rok. Ker so ljudje vedeli, da apostol Peter ni daleč proč, — mudil se je takrat v

Lidi, — so poslali ponj. Ko pride Peter v Jope in ga peljejo v hišo, kjer so imeli mrljica, ga obstopijo vdove s solzami v očeh kažejo plašce in oblčila, ki jih je delila Tabita, ko je bila še med njimi. Prav to je nagnilo Petra, da je molil in molil, dokler ni bil uslišan. Njegova molitev je obudila Tabito v življenje. Prav tako tudi sv. Pavla spremija vedno in povsod iskrena skrb za siromake. Kolikokrat ste že slišali njegovo besedo: Vsak naj da kakor je v srcu namenil, ne z žalostjo ali po sili; zakaj veselega daritelja Bog ljubi. Prav tako so vam znane besede apostola Jakoba, da je vera brez del mrtva. »Kaj pomaga, bratje moji, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ali ga more vera — sama, brez dobrih del — rešiti? Ako ste brat in sestra brez obleke in nimata vsakdanjega živeža, pa jima kdo izmed vas reče: »Pojdita v miru, pogrejte in se nasitita« — pa jima ne daste, kar je potrebno za telo, kaj to pomaga? Tako je tudi z vero, če nima del, sama zase mrtva.«

Sv. Pavel je dobro povedal Korinčanom: »Vse je dovoljeno, toda ni vse k pridu; vse je dovoljeno, toda ni vse spodbudno. Nihče naj ne išče svojega, ampak to, kar je drugega... Brez spotike bodite Judom in Grkom in cerkvi božji, kakor skušam tudi jaz v vseh rečeh ugoditi vsem, in pri tem ne iščem tega, kar meni koristi ampak to, kar množici, da bi se zveličali.«

V teh besedah imate prav gotovo dovolj utemeljeno željo: Odpovej se vsaj eni zabavi... (Langerholc.)

NOVA VERA

(Primerjaj: dr. A. Snoj RRAZISKOVALCI SV. PISMA.)

V zadnjem času često naletiš v pogovoru na besede »nova vera«. Preprost kmetič, delavec, pa tudi izobraženec ti že ve marsikaj povedati o »novi veri«. Seveda nikdo ne vzame tega dobesedno. Naši dobri ljudje so v sveti veri dobro poučeni. Zato vedo, da ne more in da nikoli ne bo nastala kaka nova vera. Da jih pa v tem prepričanju še bolj utrdimo, bomo v naslednjem pojasnili, kako katoličan pojmuje takozvano novo vero, potem pa bomo še pojasnili tkzv. novo vero ali raziskovalce sv. pisma, kakor se pravilneje imenuje ta nova vera.

Vsak šolarček ve, kaj je prava vera. Če ga vprašaš: Kaj se pravi krščansko verovati, ti bo odgovoril: Krščansko verovati se pravi, imeti za resnico, kar je Bog razodel in nam po katoliški Cerkvi zapoveduje verovati. Vera je torej priznanje onih resnic, ki jih je Bog po svojih odposlancih, slednjič pa po svojem Sinu razodel člove-

škemu rodu. To pa predvsem resnice, ki nam dajo odgovor na vprašanja: Odkod prihajamo, čemu trpimo in se trudimo v solzni dolini in kam nas vodi življenje po smrti in se glase, da prihajamo iz božjih rok in da potujemo skozi kratko poskušnjo življenja v njegovo naročje, kjer bomo gledali Boga, kakršen je. Da pa bomo mogli gledati Boga, bomo morali postati njemu samemu podobni. Še več, postati moramo deležni njegove narave. To so tako vzvišene in nepojmljive besede, ki človeka tako povišujejo, da nikdar nobenemu človeku tako velika odlika ni prišla na um. Zato je moral to resnico Bog sam prinesiti iz nebes in jo povedati človeku.

Na drugi strani pa tudi vemo, da je Bog vse razodel, kar je potrebno za doseg našega cilja in da ne moremo in ne smemo pričakovati novega razodetja, nove vere. To je katoliški nauk. Kajti v pismu do Hebrejcev

ima sv. Pavel novo zavezo za popolno in dovršeno, za trdno in nespremenljivo. Staro zavezo pa nasprotno imenuje nepopolno in nedovršeno, ki se zato mora umakniti novi. Pravi namreč: »Zakaj, če bi bila ona prva (stara zaveza) brez graje, bi se ne iskalo mesto drugi. Graja jih namreč ko pravi: Glejte, prišli bodo dnevi, pravi Gospod in s hišo Izraelovo in hišo Judovo bom sklenil novo zavezo... S tem, da je rekel, »novo«, je prejšnjo označil za staro. Kar pa se stara in postaja zastarelo, se bliža koncu« (Hebr 8, 4, 13). Sv. pismo pa tudi izpričuje o Kristusu, da je duhovnik vekomaj po redu Melkizedekovem. Ker pa je duhovstvo tako zvezano s postavo, da pravi sveti Pavel: »Kakor se namreč premeni duhovstvo, se nujno premeni tudi postava« (Hebr 7, 12). Ne moremo pričakovati, da bi se kaj bistvenega spremenilo v božjem kraljestvu na zemlji.

Tudi novih razodetij ne moremo in ne smemo pričakovati, ker je čisto jasno povedano v svetem pismu, da je Jezus Kristus apostolom že vse razodel ali pa jim obljubil, da jim bo razodel po sv. Duhu, katerega jim bo poslal. V evangeliju sv. Janeza namreč beremo: »Se mnogo vam imam govoriti, a zdaj bi še ne mogli nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo učil popolne resnice.« (Jan 16, 12, 13). In drugje zopet: »Tolažnik Sveti Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal« (Jan 14, 26).

Iz vsega tega je razvidno, da nova vera v pravem pomenu besede sploh ne more nastati.

Pa pogledjmo še, kaj je treba razumeti pod besedami »nova vera« ali »raziskovalci svetega pisma«, kakor se redno imenuje ta za nas nova verska ločina.

Raziskovalci sv. pisma, so adventistom* sorodna ameriška ločina, ki se je v novejšem času pričela širiti tudi pri nas. Po kratkem času svojega obstoja je ločina razvila živahnejšo propagando, nego katerakoli druga sekta. Mnogi jih zamenjavajo z adventisti. Po pravici. Kajti na adventizem res spominja njihov nauk o Kristusovem drugem prihodu in o njegovem tisočletnem kraljestvu. V splošnem pa vsaj danes z adventisti nimajo zvez in so jim celo sovražni. Zgradili so si samostojen nauk verskih resnic, po katerem so od katoliške Cerkve oddaljeni mnogo bolj kot adventisti. V nastopu in propagandi

*Adventizem je ločina, ki je dobila svoje ime po latinski besedi adventus, prihod. Pristaši te ločine verujejo, da skoraj pride Kristus drugič na zemljo in da nastopi konec sveta.

so še strastnejši in še bolj vsiljivi kot adventisti; tudi v sovraštvu do Cerkve, posebno da katoliške adventiste daleč nadkriljujejo.

Sekta raziskovalcev svetega pisma je vzniknila kakor adventizem in nebroj drugih sekt v Zedinjenih državah Severne Amerike. Ustanovitelj je

AMERIŠKA LOČINA (SEKTA) NA JUGOSLOVANSKIH TLEH

Preko emčije in Avstrije je Russellova kriva vera dosegla v zadnjih letih tudi jugoslovanska tla. Da se je v Jugoslavijo razširila iz sosedne Avstrije, naiboli jasno govori deistvo, da je sedež in središče vse propagande za Jugoslavijo skoraj tik ob avstrijski meji ležeči Maribor. Natančne letnice, kdaj se je Russellov nauk pričel širiti pri nas, na podlagi letakov in brošuric, ki so jih razpečavali Rutherfordovi misijonarji, ni mogoče navesti, ker jim ne večinoma manjka letnic. Gotovo je, da si je adventizem prej utrl pot v naše kraje kot raziskovalci sv. pisma. Dočim se je adventizem širil pri nas že v prvih letih po vojni, se je sekta raziskovalcev sv. pisma pojavila šele okoli l. 1920. Prva sektina knjižica, ki se je natisnila v slovenskem jeziku, je bil prevod Rutherfordove brošure »Zastava za narod« iz l. 1926. A že pred tem časom so se v Mariboru in Ljubljani širile v nemškem jeziku izdane brošure.

Sorva je agitacija vodila preko Avstrije iz srednjevronske centrale v Švici. Pa kmalu se je osnovala lastna Jugoslovanska sekcija mednarodnega združenja raziskovalcev sv. pisma s sedežem v Mariboru. Njen uradni naslov je »Svetionik«. Tu je sedaj založba knjig in brošur, ki se tiskajo v slovenskem, hrvaškem in srbskem jeziku. Od tu se vrši propaganda za vso državo.

Propaganda je tiha, a močna. Jugoslovanska sekcija ima večje število svojih misijonarjev (tudi žensk), ki potujejo okrog in z veliko zgovornostjo širijo Russellov nauk. Obenem po zelo nizki ceni vsiljujejo svoje brošure in sv. pismo (protestantsko). Dasi se radi vabljivega naslova in nizkih cen razproda najbrž precej knjižic, je vendar gotovo, da se jugoslovanska sekcija ne vzdržuje sama, ampak prihaja denarna podpora iz Švice ali celo iz Amerike.

Iz bogate literature, ki sta jo v propagandne svrhe ustvarila večinoma Russell in Rutherford so na slovenski jezik preložene sledeče knjige in brošure:

J. F. Rutherford: **Zastava za narod.**

J. F. Rutherford: **Kje so mrtvi?**

J. F. Rutherford: **Harfa božja.**

Vrnitev našega Gospoda, njegova pristnost, prikazen in oznanjevanje. Brez navedbe avtorja in letnice.

bil »pastor« Russell, po poklicu trgovec. Sedanj voditelj je njegov naslednik sodnik Rutherford.

Russell si je pred vsem domišljial, da dotlej še nihče ni pravilno doumel svetega pisma in da je on od Boga poklican, da sveto pismo pravilno tolmači.

J. F. Rutherford: **Kraljestvo božje, up sveta.**

J. F. Rutherford: **Stvarjenje.**

Poleg omenjenih knjig in brošur kolporterji razpečavajo v velikih množinah »Sv. pismo starega in novega zakona«, ki ga je izdala in založila protestantska Britanska in inozemska svetovisemska družba.

Ker je propagandna literatura, ki sta jo ustvarila Russell in Rutherford, zelo bogata, bo gotovo mariborska založba nadaljevala z izdajanjem novih prevodov. Agitacija in reklama za knjige, ki jih izdaja Mednarodno udruženje raziskovalcev sv. pisma, je intenzivnejša kot za knjige adventistične vsebine. Kolporterji nočejo po hišah vse stranke in kotičke, celo bolnike v nizkih podstrešnih sobicah.

OPOZORILO

To deistvo je prisililo našega prevzvišenega škofa, da je moral izdati uradno opozorilo glede teh knjig, ki se glasi:

»V zadnjem času se vedno pogosteje oglašajo po hišah moške in ženske osebe, ki vsiljujejo za majhen denar knjižice z versko vsebino. Mnogi v dobri veri nasedejo zapeljivim besedam in kupujejo knjižice. Zmotijo jih vabljivi naslovi, n. pr.: Harfa božja, Kje so mrtvi?, Kraljestvo božje, up sveta, Pribežališče v kraljestvo.

Opozorjam, da so to krivoverske knjižice. Izdaja jih krivoverska ločina »Raziskovalcev sv. pisma«, ki se je šele pred par leti iz Amerike priselila v naše kraje. V knjižicah se oznanja cela vrsta težkih zmot o temeljnih resnicah sv. vere, o Bogu, o Cerkvi, o človeški duši in o poslednjih rečeh.

Knjig s tako vsebino katoliški kristjan ne sme brati niti jih shranjevati. Zato vse vernike opozorjam, da so proti tem osebam skrajno previdni. Odločno odklanjajte krivoverske knjižice. Kupujte samo take knjige verske vsebine, ki imajo izrečno dovoljenje cerkvene oblasti.

V Ljubljani, dne 22. jan. 1934.

† Gregorij.

Tudi po župnijah kamniške in moravške dekanije hodijo ti »novi misijonarji« in prodajajo ter vsiljujejo svoje knjige. Ljudje zlasti radi nasedajo ponudbi cenenege sv. pisma.

Za nekaj dinarjev namreč prodajajo leno vezano sv. pismo. Opozorjamo, da je prepovedano brati in hraniti to sv. pismo. Sv. pismo, če je pravo, nosi na prvih naslovnih straneh tiskano dovoljenje škofijstva. Kakor hitro vam torej kdo ponuja verske knjige, poglejte najprej, če nosi knjiga to dovoljenje. Ako ne, vrnite knjigo ponudniku in mu prepovejte, da bi zahajal v vašo hišo.

MOŽJE!

Rimski senat je v starih časih nosil svojega odposlanca v mesto Nola. Odposlanec je imel v mestu Nola svojega starega znanca. Nanotil se je k njemu in bil pri njem gost. Tega svojega znanca je prosil odposlanec rimskega senata, naj skliče skupaj može meščane na zborovanje, na nosvet. Znanec je ubogal svojega prijatelja. Ni našel no mestu, temveč šel je na pokonališče in klical na grobovih: »Vstanite može in meščani mesta Nola! Pridite na posvetovanje z odposlancem rimskega senata!«

Umevno, da ob napovedani uri ni bilo nikogar na zborovanje. Zato je rimski odposlanec še enkrat prosil svojega gostitelja, naj vendar skliče može meščane na važen nosvet. Gostitelj je na storil ravnotako kakor prvokrat. Klical je može z grobov. Na zborovanje ni bilo nikogar.

Tedaj se je napotil rimski poslanec sam v spremstvu svojega prijatelja no mestu, da bi klicala može prebivalce na zborovanje. Kako se je začudil, ko ga je znanec pripeljal na mestno pokonališče. Ko sta stonila na nokonališče, je prijatelj odločno odgovoril rimskemu odposlancu: »Glej tu počivajo vsi naši može! Sedanji rod nima več mož! Da, če bi sedanji rod še imel može, mi nikoli ne bi bili sužnji, nikoli ne bi bili premagani, ne bi bili nikoli podložniki Rimljanov!«

Možje! Pravi mož ne sme biti suženj strasti. Pravi mož mora biti značajan, odločen, dosleden, pošten, delaven in pobožen. Pravi mož mora držati svoja krščanska načela vsikdar in povsod. Pravega moža ne smejo omamiti darovi, ki se mu ponujajo. Pravega moža ne smejo ostrašiti pretnje in grožnje, s katerimi se mu preti. Pravi mož ne odstopi od prave spoznane poti. Pravi mož je hrast, pod čigar senco počiva vsa njegova družina ter uživa mir in blaženost. Pravi mož ne išče ugodja in sreče za sebe, ampak za druge, predvsem za svojo družino. Tako je dejal Kristus Gospod. Zato si pravi mož, čimbolj si podoben Kristusu. Prvi pravi mož je bil Kristus. Možje! Za Kristusom! On pred vami! Vi za njim!

Z našega razgledišča

KAMNIK. Kratak pregled farnega življenja v l. 1933. Rojenih je bilo doma 66 otrok, v bolnici v Ljubljani pa 6. Število rojstev je izvzemši vojna leta odkar obstoje matice, najnižje. Umrlo jih je 48. Najstarejši je bil Ivan Golter, ki je dočakal 90 let. Bil je tudi večkrat na veliki četrtek pri umivanju nog v Ljubljani. — 5 oseb je umrlo v starosti nad 80 let, med njimi Helena Cenčičeva (88 let) in Jožefa Kratnarjeva (82 let), obe iz Šutne, in Neža Sluga (85 let) iz Podgorja. Poročenih je bilo 25 parov, kar je v primeri s prejšnjimi leti tudi malo. — Dne 6. aprila smo imeli v spomin 1900 letnice postavitve presvetega Rešnjega Telesa večerno pobožnost s pridigo in molitveno uro brez glasne molitve. Tudi tihota pred Najsvetejšim je za spremembo koristna. 25. junija je bil evharistični shod, ki je bil opisan v »Našem listu«. 29. julija smo pozdravili prevzvišenega nadškofa dr. Jegliča na poti k bisernici v Ljubljano. 13. in 15. avgusta se je pred cerkvijo predstavljala pretresljiva igra »Slehernik«. 24. septembra je priredila Glasbena Matica iz Ljubljane dobro uspel Gallusov koncert. Od 6.—10. decembra smo imeli duhovno obnovo, katero je vodil jezuit g. p. Anton Bukovič. 10. decembra popoldne je bila mladinska prireditvev in sprejem novih članov v kongregacije. Sv. obhajil je bilo v župni cerkvi krog 26.300.

Pustne dni, to je 11., 12. in 13. februarja bomo imeli 40 urno pobožnost na čast pre-

svetega Rešnjega Telesa, ki jo je vpeljal v začetku 18. stoletja župnik L. Rasp. V nedeljo bo izpostavljeno Najsvetejše do končane popoldanske službe božje, ki bo ob 3. s pridigo. V ponedeljek bo izpostavljeno Najsvetejše od 6. do 11. in popoldne od 4. do 7. ure zvečer, ko bo zopet pridiga. V torek bo izpostavljeno Najsvetejše od 6. zjutraj do 3. popoldne. Pridiga pa bo ta dan ob 9. — V postu bo vsak petek zvečer v župni cerkvi ob 7. postna pridiga, zjutraj ob 7. pa sv. maša na Kalvariji.

Cerkveni vestnik za kamniško župnijo je izšel lansko leto trikrat: za postni čas in velikonoč. za evharistični shod ter za advent in božič. Je to koristno za ljudi, da so nekoliko bolj poučeni o farnem in cerkvenem življenju, samo ne smejo lista zagrnati v kot ali strgati, ampak obesiti na vidno mesto v hiši.

GOZD. Gibanje v letu 1933. Poročena 2; Rojenih 25 (4 nezakonski), umrli 11 (8 odraslih, 3 otroci); Sv. obhajil prejetih okoli 4.400.

SELA. V letu 1933. jih je pri nas zagledalo luč sveta 27. V boljše življenje se jih je preselilo 13; najstarejša dva, bila sta moža, sta bila stara po 77 let. Tu poročenih je bilo 5 parov, vsega skupaj pa je bilo tu in drugod poročenih 15 oseb, ki so bile v tej župniji rojene. Sv. obhajil je bilo 12.950, napredek od prejšnjega leta za 3.250. Ovira je pri nas glede pogostejšega sv. obhajila tudi ta, ker je največkrat ob nedeljah le ob 10 sv. maša. — Od 18.—21. jan 1934 smo imeli duhovne vaje, ki jih je vodil g. P. Janez Pristov. S svojo živahno, prepričevalno in toplo besedo je pri-

tegnil mnogo vernih poslušalcev. Svetih obhajil je bilo v tem času nad 1000. Zadnji dan duhovnih vaj je bil god naše farne patrone, sv. Neže, in obenem celodnevno češčenje, letos ravno na nedeljo. Prejšnjo nedeljo je dekl. Marijina družba imela slovesnejšo proslavo 30 letnice obstoja z deklamacijami, nagovorom in igrico »Ljubezen Marijinega otroka«, imenovano nedeljo pa je bil slovesen sprejem v Marijino družbo, pri katerem sta bila sprejeta 2 fantka in 7 deklet. Bog daj svojo pomoč za poglobljenje krščanskega življenja!

BLAGOVICA. V februarju bomo imeli duhovne vaje za vse može in fante v župniji. Pričele se bodo v nedeljo 4. II. zjutraj in končale v četrtek, 8. II. zjutraj, tako, da bodo trajale štiri dni. Vodil jih bo gospod misijonar iz Ljubljane. Da bi ljubi Bog obilno blagoslovil in naklonil veliko dobrih uspehov posebno za moški svet v župniji, opravljamo kot pripravo na duhovne vaje devetdnevno na čast sv. Duhu vsaki dan v župni cerkvi in zvečer doma pri večerni molitvi. Da se povzdigne cerkvena slovesnost pri duhovnih vajah, se moški cerkveni zbor zadnje tedne dobro vadi. Na god Spreobrnjenja sv. Pavla je po dolgem času zopet nastopil v cerkvi in pokazal, koliko že zna. Dobro se je odrezal in žel splošno pohvalo. O uspehu bomo še poročali. Želimo in prosimo Boga, da bi se možje in fantje po duhovnih vajah vneli za pogosto prejemanje sv. obhajila, ki je hrana za naše duše, in tako posnemali ženski svet v župniji. — Dekliška Marijina družba tudi hoče pokazati na zunaj, da se dobro giblje in živi. Dobra dekleta se sedaj pripravljajo na lepo

Dogodek v gozdu

(Ogrsko spisal Gardonyi Geza.)

»Danes je pasje mrzlo«, je rekel Janči.

Medtem je tudi on pobral vejo in jo prelomil na kolenu. Polonca je že imela precejšnjo butaro. Pokleknila je nanjo in zategnila vrv.

»Jaz bom še nabiral«, je rekel Janči.

»Jaz te počakam. Sa jsem itak hotela čakati, da se zvečeri.«

Gotovo je že tri popoldne minilo, ker je sonce začelo rdečiti oblake. Oba sta bila tiho in nabirala. Šla sta od drevesa do drevesa. Kjer je veja štrlela iz snega, sta jo potresla, da sta videla, če je dolga. Sicer pa pod drevesi ni bilo toliko snega kakor na čistini. Dekletce je potem že k fantovi butari devalo. Kar se zasliši lajanje psov v gozdu. Prihajalo je tam od vasi sem. Otroka sta se ustrašila.

»Logar!« je zadrhtelo dekletce.

»Beživa.«

Butari zadeneta na rame in tečeta proti sredini gozda. Sneg se je vdiral. Vsa sta bila zasopla. Spredaj je bežal fant, za njim Polonca, oba upognjena pod težo butar. Fant se je

za trenutek ustavil. Še dekletu je mahnil, naj obstane in je prisluškovalo. Tudi dekletce je prisluškovalo. Lajanje se je slišalo že bliže. Nato sta še bolj bežala. Če ju dohiti pes, tisti veliki logarjev Čuvaj!!! Dekletce je bežalo spredaj. Krilce je kar šumelo. Za njo fant. Dekle je vrglo butaro proč, da bi laže bežala. Tudi fant je vrgel. In sta bežala v sredino starega brezkončnega gozda, v katerem je bilo sploh prepovedano hoditi in nabirati suhljadi, ker je grof imel tam lovino. Bežala sta menda pol ure. Dekle je bolj bežalo, ali je bilo bolj močno ali jo je pa strah bolj priganjal. Vejevje, ki je ponekod viselo skoraj do tal, je fantu odneslo čepico. Je sicer čutil, kdaj mu je padla z glave, pa se ni brigal. Tudi Polonci je potegnili robec z glave. Padel bi na tla, ko ga ne bi ujela z roko. Lasje so ji med begom kar plavali. Končno se je ustavila. Segrela se je in bila nenavadno rdeča v obraz. Upehana se je naslonila na hrast. Tudi fant se je ustavil in tudi njegove orsi so se dvigale in padale od globokega upehanega dihanja. Srce mu je slišno bilo. — Pssst ... — Lajanja ni bilo več slišati, le soplja sta oba hudo in bila silo utrujena. Fant se je prav tako naslonil na hrast, toda ta-

koj nato se je vsedel na tla v sneg. Tako sta prisluškovala in stegovala vratove ter eden drugega spogledavala. Nato si je dekletce popravilo lase in se ogrnilo z ogrinjalom: prekrižano čez prsi in na hrbtu zvezano.

»Joj, ko bi nas vjel ...« je komaj spregovorila.

»Ja, to bi bil ples«, je odgovoril fant. »Še zaprli bi naju.« In spet sta prisluškovala. Nič. Detel je tolkel neke po suhem deblu.

»Pa ja ne bo prišel v to smer?« je s strahom pravil fant.

»Poslušajva, če morda pes laja«, je odgovorilo dekle.

»Beživa dalje in čeprav na konec sveta!«

»Ah, jaz ne morem nikamor več. Bode me na obeh straneh.«

»Naj mi samo pride enkrat ta pes pred oči! Še danes ga ubijem s kamnom.«

»Marija nama bo pomagala, da se rešiva.«

In med pogovorom sta nastavljala ušesa in prisluškovala. Drevesje je že pričel loviti zgodnji zimski večer. Nebo se je nekoliko zjasnilo. Znanadni oblaki so bili ostro rdeče obrobljeni.

»Veter bo začel«, je pricomnil fant.

»Mračni se že«, je rekla Polonca.

»Če bova sploh našla drva?«

igro, katero žele prirediti v postnem času. — V preteklem letu smo imeli 22 rojstev v župniji, 10 mrličev in 3 poroke. Izmed mrličev so bili 4 moški in 5 žensk in 1 otrok. Najstarejši mož je dosegel 81 let, najstarejša žena pa 84 let. V tem letu smo tudi že pokopali dve ženi: Frančiško Pestotnik iz Podsmrečja in Antonijo Trdin iz Vrank. Obe sta v življenju veliko trpeli in sta vedno ostali lepega krščanskega življenja. Bog naj jima nakloni večni mir in pokoj!

STRANJE. Podajmo kratek pogled v leto 1933. Pred poročni oltar je stopilo 9 parov; rojenih je bilo 44 otrok (30 deklet in 14 deklic), nezakonski 4; umrlo jih je 25 (14 moških in 11 žensk) Nesrečne smrti so umrli 4; eden se je ustrelil, enega je zasul snežni plaz, dvoje jih je utonilo. Sv. obhajil je bilo 6880. — V nedeljo, dne 28. januarja sta praznovala zlato poroko zakonska Kemperl Lovrenc in njegova žena Katarina. Oba sta še krepka i ntrdna in še čvrsto nosita svoja leta. Lepe cerkvene slavnosti se je vdeležilo čedno število domačih župljanov, pa tudi iz drugih župnij jih je bilo prav veliko. Ob vstopu v cerkev smo jih pozdravili z nasladnjimi vrticami:

Le v božje svetišče vstopita,
pred zlatoporočni oltar,
Bogu prinesita zahvalo
za redko naklonjeni dar.
Mi vsi pa se združimo z Vama
in s prošnjami Vaših sinov:
»Gospod naj pri Vama ostane,
z Gospodom njegov blagoslov!«

TUNICE. Ker živimo v dobi rekordov, vam sporočamo tudi iz naše fare nenava-

den rekord. V dobi sto let, kar obstoji samostojna župnija, sta bila samo dvakrat po dva mrliča na leto, lansko leto smo bili pa tako srečni in zdravi, da smo pokopali eno samo ženo, ki je bila že v 87 letu. Bog daj še kaj takih rekordov! Rojenih je bilo 15. Oklicanih pa 2 para, torej precejšen prirastek za majhno župnijo.

VODICE: L. 1933. je bilo doma rojenih 65, v ljubljanski bolnici 5, med temi sta dva nezakonska, 4 novorojenčki pa tekem leta umrli. Poročenih je bilo 14 parov doma, po poročilih od drugod je bilo poročenih 15 oseb, ki so bile tukaj rojene. Umrlo jih je 27, odraslih 19, otrok 8. Neprevidenih je umrlo 5, vzrok temu nagla smrt.

Žalostne smrti so umrli trije: samomor, umor ter uboj. Vsi v eni in isti vasi, to je v vasi, kjer ni nobenega fanta v Marijini družbi, tudi pri Orlih ni bilo svoj čas nobenega, nobene žene v ženski in nobenega dekleta v dekliški Marijini družbi.

Obhajanih je bilo v župnijski cerkvi 20.800, v samostanu v Repnjah okoli 15.000 (večinoma sestre in gojenke), Podturnom 3.000 ter na Skaručni 1500, skupno torej 40.300.

Glede verskega življenja pripominjamo, da se na eni strani poglablja in poživlja n. pr. vsako nedeljo je od 100 do 150 mož pri skupnem sv. obhajilu, ko pri maši poje redno moški zbor; fantovskih duhovnih vaj se je v februarju udeleževalo in zakramente prejelo nad 200 fantov. Na drugi strani pa se opaža, da tudi brezverstvo dobiva tal. Imamo že žalostne primere, da nekateri — ni jih še veliko, prezirajo nedeljsko mašo, nikoli ne prejmejo sv. za-

kramentov, da sovražijo kar je verskega in nasprotujejo sv. cerkvi in zlasti duhovnike sramotijo in obrekujejo in proti njim hujskajo.

Ob neki priliki se je posebno pokazal ta prepad med dobrimi in slabimi in, če vsi znaki ne varajo, bo ta prepad vedno večji. Upamo, da bodo dobri ostali trdni v veri, ker radi bero dobro časopisje (Domoljub je celo nekaj na številu naročnikov pridobil) in še posebno ko naši možje in fantje v tako obilnem številu prvo nedeljo prejemajo sv. zakramente.

MENGES. V župne knjige se je za leto 1933 vpisalo 24 porok in 84 rojstev doma v porodnišnici v Ljubljani 11). Umrlo jih je 53.

DOB. Gibanje prebivalstva v župniji Dob leta 1933: Rojenih: 62, doma 51, v bolnici 11; moških 31, žensk 31; porok 9; oklicev 16; umrlih 28; nepreviden 2; nezakonsko rojeni 4. —

JARŠE. (Dopisniku — c — e.) Sporočate nam — vsekakor s prehudim sarkazmom — o nekaki »plesni šoli« v Jaršah. Obiskujejo jo plesalci in plesalke, ki še nekateri daleko nimajo 20 let. Pravite, da so si kupili gramofon — itd. Sporočite nam še, prosimo, kdo je tem ljudem dal lokal, prostor. Morda izveste še kakšne podatke, ki bi »Naš list« zanimali. — Urednik.

GROBLJE. Dne 31. januarja se je v naši cerkvi prvič vršilo celodnevno čiščenje. Čeprav je bil delavnik, so se okoličani lepo in številno udeležili celodnevnih pobožnosti v čast evharističnemu Zveličarju. Dopoldne so se opravile v cerkvi štiri sv. ma-

»Danes se bova pozno vrnila domov.«

Iti še nista upala. Tudi Polonca se je vsedla ob deblo. Oba sta s skrbjo prisluškovala. Eden drugega sta gledala v obraz, po celo minuto.

»Kakšne lepe oči imaš.« je spet spregovoril fant. Toda to je rekel tako kakor če bi omenil: »Pod hrastom sediva.« Ali kakor če bi rekel: »Jutri bo sobota.« Kar tako tja v en dan. Pri tem ni nič mislil. Samo zato ker ga je dekle poslušalo in gledalo v oči. In Polonca je imela velike plave oči in tako krotke in nedolžne. In obrnjena je bila proti zahaja jočemu soncu. Pa se je vseeno nasmejala na fantove besede. Beseda jo je razveselila. Sicer so ji ženske večkrat rekle, da ima lepe oči, toda od fanta tega še ni slišala. In ga je z otroško ljubeznivostjo pogledala.

»Saj imaš tudi ti lepe oči,« je rekla. »Jaz sem te že velikokrat gledala v oči. Ali se spomniš, ko smo še v šolo hodil? Enkrat sva še tudi jezna bila eden na drugega.«

»Jaz ne. Ti si bila jezna.«

»Jaz ne, iz srca, v resnici, gotovo ne.«

»A kar tako?«

»Da.«

»Ampak zdaj bi že lahko šla. Še čepico moram poiskati.«

Vstal je in šel po svojih prejšnjih stoninjah nazaj. Tu in tam je opazil tudi sledi divjačine. Na nekem mestu je fant obstal.

»Le poglej sem, Polonca... Ali vidiš? To je jelenova sled.«

»Jaz sem že videla jelena,« je rekla dekle.

»A res?«

»Danes sem ga videla. Ko sem drva nabirala, sem zaslišala kakor da se je vejevje premikalo. Pogledala sem tja in, veš, star jelen je bil... Prav tisti... kralj gozda. Bil je velik. Imel je dvoje vejesto rogovij, kakor moje roke, še večje.«

»Srno sem tudi jaz že videl.«

»Potem pa, ko sem se zravnala in ga pogledala, se je ustrašil. Rogovje je nagnil nazaj, hop-hop, in je izginil med drevesi.«

»Rad bi ga videl,« je rekel deček. Roke je položil na glavo in gledal v temni gozd.

»Pssst!« ...

Zaslišalo se je šumenje. Bližalo se je z naglico, kakor kadar poleti divja nevihta skozi vas.

»Veter je potegnil,« je rekel fant.

V istem trenutku so se že zganili vrhovi dreves nad glavama. Ivje je padalo kakor gost sneg.

»No glej! Saj sem rekel, da je veter!« je glasno pripomnil deček in otrsalo z glavo.

Deklica si je robec potegnila čez obraz. Mraz jo je stresel. Sledovi hoje so se vedno težje prepoznavali. Večerni mrak se je še bolj zgostil. Veter je glasno stresal drevesa in ju mrazil okoli vratu. Tudi sneg je nihal semintia, kakor da bi nevidni duhovi pometali no gozdu. Šla sta kar na slepo. Tudi govorila nista več. Oba sta skrčila vratove. Če je veter hudo potegnil, je Polonca, od strani priemal in kakor da bi ji hotel strgati predpasnik. Od časa do časa jima je zapihal sneg v obraz.

»Jezus, Jezus,« — je jokaje izgovarjala Polonca, »kako pridem danes domov?«

»Nikar ne zaostajaj,« jo opomni fant.

Iz žepa je potegnil rdeč žepni robec. Poskusil je, če bi si mogel z njim zavezati glavo, ker ga je zeblo. Toda robec je bil premahen in ga je spet norinil v žep. Začel je paziti, da se izogibata goščave.

(Dalje prihodnjič.)

še. Pridiga je bila zjutraj (ob 6) in zvečer (ob 5). Zlasti k večerni pridigi in petim litanijam je prišlo posebno veliko vernikov. Ob 2 popoldne so imeli molitveno uro šolski otroci jarške ljudske šole. — Na predvečer pobožnosti je prvič zagorela žarnica občinske javne razsvetljave.

HOMEČ. Seznam umrlih v februarju od leta 1917. dalje.

Marija Jerman, Homec 40, † 18. II. 1917.
 Marija Čebašek, Šmarca 7, † 22. II. 1917.
 Terezija Koželj, Preserje 3, † 28. II. 1918.
 Jakob Šarec, Homec 26, † 18. II. 1919.
 Ivana Pogačar, Homec 38, † 16. II. 1920.
 Marija Hrle, Preserje 15, † 29. II. 1920.
 Marijana Slatnar, Šmarca 13, † 19. II. 1920.
 Jakob Koželj, Preserje 3, † 14. II. 1922.
 Franc Žurbi, Šmarca 5, † 5. II. 1928.
 Neža Kristanc, Šmarca 25, † 27. II. 1928.
 Marieta Jeran, Homec 7, † 27. II. 1928.
 Marija Šarec, Šmarca 15, † 9. II. 1929.
 Alojzij Žezlin, Šmarca 3, † 9. II. 1929.
 Vida Zupan, Šmarca 70, † 20. II. 1930.
 Marija Maleš, Homec 39, † 16. II. 1932.
 Frančiška Šuštar, Preserje 16, † 11. II. 1933.

Imenik umrlih, ki ga vsak mesec priobčujemo, ima namen, da bi se sorodniki, znanci in prijatelji lažje spominjali obletnice smrti svojih dragih in molili za nje. Med umrliimi omenjamo tudi dušne pastirje, ki so delovali na Homcu. Dosedaj smo se spominjali pokojnega župnika I. Hiti-ja, umrl 1887., in župnika Ant. Lovšina, umrl 1920. ter dušnega pastirja Jožefa Hočevar-ja, umrl 1. 1908. Letos se bomo spominjali posebno pokojnega župnika Val. Bernika, ki je župnikoval na Homcu nad 15 let, od l. 1894.—1909. O njegovem vzornem delovanju bo poročala prihodnja številka Našega lista.

V letošnjem letu se spominjamo tudi pokojnega duš. pastirja Franceta Brenkuš, ki je pastiroval na Homcu celih 22 let, od l. 1830.—1852. Pred sto leti je dal sezidati novo župnišče na Homcu, ki so ga zidali v letih 1833.—1837. Odlikuje se novo župnišče zlasti po krasni legi in solidni, trdni zidavi, kar je potrdil potres l. 1895., ki mu ni nič škodoval. L. 1852. je šel kurat Fr. Brenkuš v pokoj v Mengeš, kjer je umrl na h. št. 56, (Vel. Mengeš) dne 27. 8. 1854. Njegov nagrobni spomenik nasproti glavnemu vhodu v cerkev ima napis: »Kdor v me veruje, ne bo umrl vekomaj. Tukaj počiva visokočastiti homški gospod fajmošter Franc Brenkuš. Čuj popotnik, kaj ti iz groba — tvoj prijatelj govori — glej,

moj delež je trohnoba — to boš kmalu tudi ti —«.

Katoliška akcija za župnijo Homec pri di v nedeljo, dne 25. febr. lepo igro »Žrtve spovedne molčečnosti«. K obilni udeležbi vabi odbor KA na Homcu.

KOMENDA. Ljudsko gibanje leta 1933: Rojenih je bilo doma 76, v Ljubljani v bolnici 4, skupaj 80 ali 33 na tisoč prebivalcev. Umrlo jih je 36 ali 15 na tisoč prebivalcev. Nad 80 let starih je bilo 6. En fant, star 27 let, Kamničan, je bil v Mostah ustreljen — ubit, ena deklica, stara 14 let, se je ponesrečila, gepelj jo je zagrabil za obleko in po ubil. Poročenih je bilo 118 parov. Iz fare je šlo 7 nevest in 3 ženini, v faro je prišlo 8 nevest in 1 ženin. Torej je bilo lansko leto prirastka 43 prebivalcev. Sv. obhajil je bilo 35.724, od prejšnjega leta 7.000 več. Največ je k prirastku pripomogel sv. misijon, ki smo ga imeli v postu. V novem letu smo izgubili kaplana Ivana Platiša, ki je pri nas služboval nad 8 let. Odšel je za župnika v Smlednik. Katoliška akcija mu je napravila lepo podoknico. V cerkveni dvorani se je zbralo nad 600 vernikov, ki so pokazali, da v duhovniku pred vsem gledajo božjega poslanca, ne njegove osebe. Ob takih prilikah se duhovna vez med verniki in dušnimi pastirji krepko utriuje. Vsi so mu želeli srečo in božjega blagoslova na novem mestu. K nam pa je prišel kaplan iz Smlednika Andrej Šavli, ki smo ga iz veseljem sprejeli.

ŠT. GOTARD: V preteklem letu je bilo rojenih 25, med temi 2 nezakonska. Zanimivo je deistvo, da je v minulem letu ena mati v razdobju 11 mesecev dvakrat povila novorojčka — v januarju in v decembru. Umrlo jih je 19. Najstarejši umrl je bil star 76 let — 2 sta bila stara nad 70 let in 2 nad 60 let. Trije otroci so umrli v starosti pod enim letom. Smrt je pobrala 2 gospodarja v srednji moški dobi in eno mlado gospodinjno. Izmed umrlih je bilo nekaj neprevidenih — ker so svoteči za nje premalo skrbeli. — Poročenih je bilo doma 5 parov, eden v tuji župniji — 8 je bilo oklicanih. Neveste so bile vse samskega stanu, ženin je bil pa eden vdovec star 30 l. Najstarejša nevesta je bila stara 34 let — najmlajša pa 20 let. — Sv. obhajil je bilo 9.500. Farna kronika nam pove, da je bila pred 100 leti v l. 1833 tu bolj živahno ljudsko gibanje. Tedaj je štela župnija 972 duš. Rojenih je bilo 29, umrlo 22 in poročenih 10 parov.

Srca, da jim pošljejo Glasnik na ogled. Ali so sprejeli malega ljubeznivega Jezuščka v svoje družine?»

Računski zaključek v moji podružnici je bil letos razveseljav. V kljub neugodnim gospodarskim razmeram se je število naročnikov verskih časopisov za nekaj procentov dvignilo in upam, da to ne bo ostalo brez dobrih posledic.

Za popolen uspeh kat. tiska so potrebne 3 stvari: 1. Da more časopis izhajati, biti lep po zunanosti in bogat v vsebini, je treba plačati naročnino in pri marsikom je to že precejšna žrtev. Kdor isto sprejme neprijeten, iz resnične potrebe po duhovni hrani in iz ljubezni do Boga, ta vlaga denar v Božjo hranilnico na bogate obresti. Časopis, ki prihaja v hišo, je treba redno čitati. Tu se mnogo greši. Včasih se prebere samo tisto, kar je »namalanega«, potem se porabi za drugo stvar. Mesečni verski časopis: »Bogoljub«, »Glasnik«, »Kat. Misijoni« in drugi morajo ostati nepokvarjeni v družinski knjižnici. 3. Najvažnejše pa je, da se globoko zavedamo, da je kat. časopis naš najboljši prijatelj in učitelj. Kdo izmed pametnih ljudi more trditi, da mu je dober prijatelj nepotreben, da že vse zna in se mu ni treba več učiti? To more reči le nepameten in napuhnen človek. Zato bomo sprejeli kat. časopis z ljubeznijo in spoštovanjem. Skrbno ga bomo prečitali in dobro voljo bomo skušali naše življenje uravnati po njegovih navodilih. Pomnimo, da so Jezusove besede, da človek ne živi samo od kruha, še vedno resnične. Nujno nam je potrebna dobra duhovna hrana in te najdemo v kat. tisku dovolj.

Ako bomo tako ravnali, se nam ne bo bati bojov in viharjev, ki včasih tako globoko pretresajo vsako dušo in srce, naša pot pojde naprej, navzgor k Božjemu Srcu, kjer cvete večna pomlad.

Serajnikov Mirk

NAŠA POT K SREČI

Širimo katoliški tisk. Ta klic vedno bolj odmeva po vsem katoliškem svetu. Tisoče oseb se je odzvalo temu pozivu, in z navdušenjem za sveto stvar smo šli na delo. Tudi jaz sem že nekaj let poverjenik kat. časopisov za našo vas. Pred novim letom sem obiskal skoro vse družine v vasi in zbral skupaj naročnino. Sicer je včasih težka ta pot, posebno še v tako hišo, kjer te hladno odsloviijo brez najmanjšega naročila. Ko pa pridem v hišo, kjer z veseljem

obnovijo naročnino naših listov, ali pa ko pridobim kakega novega naročnika, se take neprijaznosti hitro pozabijo. Pri tem delu pa imam lepo priliko, da spoznam značaje naših ljudi. Pridem v revno delavsko družino. Komaj za vsakdanje potrebe zasluži skrbni oče, pa vendar se še utrpi potrebna vsotica za časopis, bogati pa se izgovarjajo, da nimajo denarja...! Naslove tistih družin, katere nisem mogel sam osebno obiskati, sem poslal upravi Glasnika presv.

Zima bo dolga vremenski rok prerokoval

Zato nakupite blago za zimo dokler je še VELIKA IZBIRA

da vam bo celo zimo

toplo

Josip Senica, Domžale v trgovini

podružnica Moste pri Komendi vsako nedeljo tudi v Moravčah v hiši g. Vesela.

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRICEK MATIČEK

Na svečnico.

Otrok, nesí svečo v cerkev,
móli tam lepo,
da bi bilo v tvojem srcu
tudi vse svetlo.

Kakor plamen bele sveče,
imej v srcu luč!
Da ti bo kedaj po smrti
v raj nebeški ključ.

Luč, ki v srcu rajsko sveti,
čista je krepkost;
ta ohrani neskaljeno
vso mladost, starost.

Otrok, nesí svečo v cerkev,
Bogu jo prižgi,
dati v srcu luč kreposti
venomer žari.

Stričkov god.

Kdo izmed stričkovih nečakov in nečakinj nebi vedel, da je mesec februar tisti lepi mesec, v katerem njihov striček svoj god obhaja? In v mescu februarju je najlepši štirindvajseti dan — ali pa včasih kadar je prestopno leto, petindvajseti. Takrat je praznik svetega apostola Matija in godovni dan Vašega strička. Otroci se že kar pripravljajo, kako bodo stričku voščili. Zlagajo pesmice, učijo se verze, pišejo drobna pismenca. To pa vse zato, ker strička radi imajo. In nič manj striček njih.

Otroci hočejo dati stričku za god darove. Pa kakšne? Zlata in srebra otroci nimajo. Pa zlata striček v samostanu, kjer je uboštvó, tudi ne sme imeti. Otroci bodo darovali stričku za god duhovne darove. Molitev sv. maše in obhajila. Te darove bodo otroci zanj darovali že celi mesec februar in ne samo dne 24. Pa čemu rabi striček toliko molitev? Veste, kaj pravi pregovor: Sveti Matija led razbija. Striček Matiček bi pa rad razbil ves led, ki obdaja grešna človeška srca in vsa pridobil za ljubega Boga. Za tako delo rabi molitve in milosti, ki jo bodo otroci zanj izprošili. Kaj bo pa striček dal otrokom za to? Na svoj god bo striček za vse svoje nečake in nečakinje sv. maše daroval, da bi se vsi lahko učili, same odlične rede dobili, pridni in marljivi bili in k sv. Matiju in k stričku v nebasa prišli. Ali ste zadovoljni s tem? Gotovo!

Stričku smo voščili ...

Dan godovni
stričku smo voščili,
radostno takole
smo mu govorili:

»Mnogo srečnih dni
naj vam podeli
predobrotni Bog!
Sreča, radost v vseh
naj življenja dneh ...«

Dan godovni
stričku smo voščili,
sredi pa voščila
naenkrat se zmotili ...
Toda dobri striček
niso bili hudi. —
še z darovi lepo
so nas obdarili.

Lakomnost.

Živel je ubog čevljarček, ki je pridno delal in molil, pri tem pa vedno vesel bil, žvižgal in pel. Njegov sosed pa je bil jako bogat, toda pust, siten, čmeren, skop in grabljiv človek, da po noči še spati ni mogel zaradi samih skrbi.

To ga je še najbolj jezilo, da je bil ubogi čevljar vedno vesel. »Čakaj, ti bom že ogrenil življenje in ustavil tvoje radostno petje in veselo žvižganje«, si misli in kaj stori?

Nekoč ni bilo čevljarja doma in njegove žene tudi ne. Skrivaj se splazi v njegovo stanovanje in položi mošnjo denarja na mizo.

Ko pride čevljar domov in zagleda toliko denarja, se prestraši in pravi:

»Odkod ta denar? Kdo bi bil meni toliko podaril? To ni mogoče! Vendar spraviti se mora!«

Do večera ni bilo pri čevljarju nič petja, nič molitve, nič žvižganja. Proti večeru reče ženi:

»Nikogar ni bilo danes po denar. Znabiti bo denar vendarle najin. Toda kam spraviti toliko denarja?«

Zdaj zgrabi mošnjiček, odvzdigne zglavje in ga zakoplje globoko v slamo pod vzgljavje. Spet ni nič molil, nič spal.

Zjutraj ves omamljen in omočen reče ženi:

»Veš kaj, danes se mi pa vse tako zdi, da bo kdo prišel po denar. Reci mu, če kdo pride, da sem bolan, da moram ležati.«

Ni se motil. Kmalu potrka bogati sosed. Žena zastonj moža prikriva in zagovarja, da je bolan, da mora biti v postelji. Bogatin se ne da pridržati ter hiti s palico v roki in s klobukom na glavi k bolnikovi postelji. Začatkoma bolnika tolaži in miluje. Pa kmalu pokaže pravo lice in vpraša, ni li pri njem nekdo popustil mošnjička denarja. Bolnik se prestraši, da je ves zelen in taji ter pravi, da ne. A ko bogatin začne

za hudo in zares, se skobaca iz postelje, privzdigne blazino, seže globoko in privleče tisto, po čemer je povpraševal bogatin. Ta vzame vrečico in gre.

Šele sedaj, ko je bil škrat iz hiše, je prišla sreča in radost nazaj. Zbegani mož je spet molil, spet pel, spet žvižgal in srečen bil.

Ribniška.

Ribničan je peljal poln voz zelja. Težko je šlo po klancu navzgor. Ko pa je pripekljal do vrha, pa je nesreča hotela, da se mu je ravno na vrhu hriba voz z zeljem zvrnil in so se zelne glave urno razletele na vse strani po hribu navzdol. Menite, da je Ribničan klet? Čemu? Kaj bi mu pa to tudi pomagalo. Zasmeljal se je in rekel: »Zdaj pa zares vem, da ima vsaka glava svojo misel!«

Mož - beseda.

Ako reče kdo otroku, da je mož-beseda, ga s tem prav močno pohvali. Zato pa, ako hočete imeti pri ljudeh veljavo in spoštovanje, bodite »mož-beseda«.

»Mož-beseda« je v svojem mišljenju naravnost in brez hinavščine, pravičen, kakor zlata tehtnica. Sam ni rad goljufan in zato tudi ne mara drugih varati. Kakršnega se kaže na zunaj, tak je tudi navznotraj. Nanj se smeš vselej zanesti.

»Mož-beseda« v govorjenju ne pozna laži. Čudno je to, vsi sovražijo laž, kadar jo zasačijo pri drugih. A sami se je pa ne ogibljuje tako vestno, kakor da bi bilo soditi po tem sovraštvu. Laž je prišla že tako v navado, da se mnogokrat zelo težko zdi verjeti. Kako veseli smo torej, ako najdemo otroka, o katerem smo prepričani, da nikoli ne laže in da je pripravljen rajši še tako veliko škodo trpeti kakor pa le enkrat se zlagati. Ako ti je tak otrok kaj obljubil, se smeš brez skrbi zanesti, da ti bo izpolnil. Če pa mu ni mogoče svoje obljube izpolniti, se bo ob pravem času opravičil. »Mož-beseda« je vsikdar pravičen. Nikomur ne prizadene nobene krivice. Rajši sam trpi kako škodo, kakor pa da bi se po njem godila komu krivica. In taka vsestranska poštenost je vir njegove sreče. Otroci bodite taki in srečni boste celo svoje življenje.

UGANKARJEM.

V prvem letošnjem kotičku je bila uganka lahka. Glasi se: **Novo leto 1934.** Rešitev je poslalo 28 otrok. Nagrado dobijo: Makar Zinka, Marjan Košir, Mici Jezernik, vsi trije iz Domžal in Cotman Ivanka, Gor. Jarše. — Gospod Žreb je bil naklonjen posebno domžalskim otrokom.

Rešili so pravilno še sledeči: Helena in Mina Košir, Kovač Minka in Angelca, Tavčar Mici, Peter Košir, Oberwalder Kurt, vsi iz Domžal; Mici, Julka in Ivan Beden, Šorn Kristina, Vir; Pančur Tončka, Gornji Tuhinj; Jenko Marica, Vodice; Micka in Francka Pavlin, Bukovica; Mihelca Stupica, Podrečje; Mici in Stanka Kosmatin, Rova; Slavica Erjavšek, Stahovica; Kerč Zdravko, Dob; Franjo in Angela Bugar,

Repnje; Tončka Paštelar in Branka Hri-bar, Krtina, Jerman Andrej, Radomlje.

Sicer je Katica Andrejka iz St. Vida pri Lukovici zadnjič stričku očitala, da daje nagrade samo otrokom okrog Grobelj. Pravi, da to dela striček zato, ker nima denarja, da bi poštno plačal za odposlane nagrade. Pa s tem dela Katica stričku in g. Žrebu krivico. Oba sta nepristranska. Kdor ima srečo, tistega zadene žreb. Katice se najbrž pa vedno smola drži, ker je tam pri svojem stricu smolnate smrekove skorje prijemala, ko je stric iz koč usnje delal. Pa naj Katica tudi prešteje v današnjem koticu, koliko je rešilcev samo iz Domžal. Ravno polovico. Zato jih pa tudi g. žreb rajši ima in njim nagrade prisodi. Mogoče bo pa prihodnjič prisodil Katici — striček njej to želi.

Ugank za ta mesec striček ni poslal. Ne vemo, ali je pozabil ali kaj? Je pač že star, zato mu ne smemo zameriti. (Urednik)

Nohti in še kaj.

(Piše zdravnik.)

Na rokah imamo nohte. Da, toda kakšne? Morda dolge, z umazanim črnim robom? Pravijo, da črno za nohtom pomeni žalost; jaz vem, kakšno. Da je njihov lastnik malomarnež, zanikrnež, umazanec, ki je prelen, da bi nohte očistil in postrigel. Najlepša je roka, če je čista in nohti na njej kratko porezani. — Da se s prsti ne sme vrtati po nosu in ne drezati v zobe, si vam skoro ne upam razlagati, ker me je strah, da mi boste očitali: Kaj pa vendar mislite o nas? Take stvari pripovedujte otrokom, ki še platno prodajajo, ne pa nam, ki smo že skoro odrasli. — Da so vam te stvari znane, ne dvomim; dvomim pa, da to znanje tudi vedno izvajate. Ni tako redko, da imam opravka z dijakom vaših let, ali celo še starejšim, ki mora iskati pomoči za svoj krastavi nos ali kak gnojni izpuščaj, ki so ga povzročili nedostojni prsti z drezanjem in praskanjem. Za nos je robec, ne prst, to si zapomnite!

Ker smo ravno omenili robec, pomenimo se še malo o njem. Robec ima, kot vemo, svojo čisto določeno nalogo. Vendar ga mnogi uporabljajo za stvari, ki se z nje-

govim namenom ne strinjajo. Ali niste še nikdar videli, da je kdo z robcem obrisal stol, na katerega je sedel? Ali da je z robcem otrli prah z mize? Celó čevlji se čistijo z robcem, če tako nanese prilika. Nekaj časa nato pa, meni nič, tebi nič, se z istim robcem obrišejo usta in nos. Lepa navada, kajne? Ne posnemajte je pod nobenim pogojem! S svojim zdravjem se igra, kdor tako dela. — Stol in čevlje brišete s papirjem; če pa ste se poslužili v ta namen robca, ga za obraz ne smete več rabiti.

Precej pogosta, nelepa navada je grizenje nohtov. Pri zdravniških pregledih najdem v vsakem razredu vsaj par učencev, ki imajo nohte obgrizene in obglodane, kot da so se miši gostile na njih. In vendar je splošno znano, da prsti ne spadajo v usta. Tako početje ni ne olikano ne zdravo, torej proč z njim, predno je postalo železna srajca navade.

Ker ste dijaki, imate opravka s knjigami in pisalom. Tudi tu so udomačene razne navade, ki nasprotujejo zdravstvenim pravilom.

Recimo, da čitaš; že si pri koncu strani in treba bo obrniti list. Kar sam od sebe se dvigne prst k ustom, osliniš ga in obrneš list na drugo stran. Ali veš, kje tiči napaka? Knjiga, nova ali stara, ni nikdar popolnoma čista, tudi prsti niso brezhibni, kar se tiče čistote, in sploh ne spadajo v usta. — Ko sestavljaš nalogo in premišljuješ o njeni izvedbi, držiš svinčnik v roki. Morda se niti ne zavedaš, kdaj in kako je zašel v usta; sliniš ga in grizeš za kratek čas. Pri slikanju je v nevarnosti čopič, da se bo znašel v ustih in slina bo morala pobrati iz njega barvo, ki je voda ni izprala do dobra. Modro pač ne ravnaš, če tako delaš; tovarišem daješ slab zgled in zdravju gotovo ne koristiš.

Ali ste že kdaj lepili znamko na pismo ali razglednico? Kako ste jo lepili, z vodo ali s slino? Pravilno je, da pomočimo prst v vodo in potegnemo z njim preko lepljive znamkine strani. — Pa porečete: to so malenkosti. Kar je v zvezi z zdravjem, ni in ne sme biti malenkost. Poleg tega so te malenkosti del našega vsakdanjega življenja in kdor ni vesten v izvrševanju malih vsakdanjih dolžnosti, tudi velikim ne bo kos.

Mladina ljubi živali. Božje stvarstvo so in prav je, da jih imamo radi. Samo ne preveč in ne brez pameti. Kako jih nekateri objemajo, pritiskajo k sebi in se pustezati od njih po rokah in obrazu. To je fej in fuj, ker žival povoha in obliže marsikaj, kar ni, da bi se preneslo na človeški obraz. Tudi razne bolezni, garje in gliste sa lahko nakoplje, kdor je pretiran v svoji ljubezni do živali. Bodite jim prijatelji v dostojni razdalji! In ne pozabite na potrebno umivanje, ko ste jih spustili iz rok.

Tako smo se pomenili o nekaterih navadah vašega življenja. Ugotovili smo, kako se dogaja in kako bi pravzaprav moralo biti. Nočem vas vprašati ponovno, če živite tako, da cenite svoje zdravje, ker slutim, da ni bilo pri vseh vedno vse tako, kot bi moralo biti. Sramote pa ne nameravam delati nikomur. Ta ali oni med vami morda niti vedel ni, da ne ravna prav, in zato ne bi bilo v redu, če bi ga obsodili zaradi napak, ki jih je storil po nevedoma. Odslej bo drugače; ne boste se mogli izgovarjati, da niste vedeli. — Kdor se čuti krivega, naj se v bodoče popravi, kdor pa je že doslej vršil vse tako kot je prav, naj ostane zvest svojim načelom — sebi in drugim v korist. Potem za vas ne bo nikdar veljalo, kar trdi uganka o zdravju:

Ceniš me, kadar me nimaš,
ko me imaš, me pa ne poznaš. —

Ako potrebujete

dobre peči,

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**
v **Velikem Mengšu**

(cesta na Moste)

kjer bode te dobili najboljše in najcenejše PEČI, izdelane od domačih družinsk. članov-strokovnjakov, zato brez konkurence v delu kakor tudi v ceni. Proti jamstvu tudi na odplačila.

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

reg. zadruga z neom. zavezo — v lastni hiši Šutna 22 (blizu postaje)

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Jamstvo presega večkratni znesek vseh vlog.